

som jeg antar det var å høre for eksempel The Beatles i 1966-68 eller Stevie Wonder første halvdel av 70-tallet: Unikt nye musikalske ideer i hver takt og hvert vers. Hits og atter hits – men så var altså sangene bare ett minutt lange, og de rakk knapt å komme i gang før det var slutt.

Unikt nye musikalske ideer i hver takt og hvert vers.

Etter noen singler, diverse samarbeid og en jubellåt til ære for basketballaget Philadelphia 76ers, annonserte hun i sommer at hun skulle slutte med musikk. I høst kom en kolleksjon med joggescap fra Vans som hun hadde designet, og så, plutselig: Tre EP-er på rekke og rad like før 2021 tok slutt, alle navngitt etter sjangerne hun ikke forholder seg strengt til: *Rap?*, *Pop?* og *R&B?*.

Sjanger?

De tre utgivelsene består av tre sanger hver, og sammenlignet med *Whack World* er låtene maratonlange alle sammen: Rundt tre minutter, den lengste i underkant av tre og et halvt. «Stand Up» er fra *Rap?*, og en halvveis sarkastisk, tidvis selvironisk og minimalistisk låt. *Whack* startet karrieren som battle-rapper, noe som er tydelig i denne morsomme sangen. Det er ikke mindre tydelig på «Body of Water» fra *Pop?* der hun rapper i rasende fart, slik at noen hver formodentlig føler seg parkert.

At denne raplåten er på *Pop?* og ikke på *Rap?* illustrerer poenget med EP-titlene. I forbindelse med plateslippen har *Whack* fortalt til Apple Music at hun som ung og fremadstormende sanger alltid ble fortalt at – «yo, du må holde deg til én sjanger». Hvis ikke kom gjennombruddet til å utebli.

Egentlig et merkelig råd. Uansett får *Whack* gjennom disse tre platene vist at hun behersker flere nymotens

musikksjangere, og at skillelinjene mellom disse i bunn og grunn er meningsløse.

Stor gig i himmelen

Rap? var første plate ut, med spenstige «Stand Up» som åpningslåt. Tempoet senkes litt på de to påfølgende låtene. På *Pop?* holdes koken oppe både på «Body of Water» og den elgitardrevne andrelåten «Lazy», der rockestetikken blandes med vokale uttrykk fra hip hop-verden. Siste sang på *Pop?* heter «Dolly», en countrypreget sang der jegerpersonen aldri har tid til sine nære og kjære: «Your schedule is different than mine / I love money so I got no free time».

R&B? var den sist utkomne av de tre platene, og den er adskillig mer lavmælt og melankolsk enn de to foregående. Åpningslåten «Heaven» starter med en dyp synthlyd, som også var hyppig til stede på *Whack World*. Det var også stemmen og det lakoniske toneleiet som følger på: «Heaven has all my favourite people / I wanna go there / And do a show there». Dette enkle mantraet gjentas flere ganger gjennom låten, og i kombinasjon med resten av teksten og det dunkle lydbildet skapes en intens følelse av savn, tristhet og kjærlighet. Det samme følelsesregisteret preger neste låt, den nesten like saktegående «Cutting Onions». Trilogien avsluttes med «Sorry», der *Whack* sier unnskyld gjennom telefonrør og støy fra en vinylstift.

I sum har disse tre små utgivelsene til en viss grad samme effekt som *Whack World*. De bobler av energi og musikalsk overskudd. Gjennom sine jegerpersoner inntar *Whack* en rekke ulike roller, og artikulerer tanker og perspektiver som føles ytterst relevante for oss lyttere. Sangene er altså litt lengre denne gangen, men motviljen mot å lage rene hits kan fortsatt anes mellom Spotify-rillene. Å følge med på hva Tierra *Whack* finner på i månedene og årene som kommer blir ikke mindre spennende etter disse utgivelsene.

Marius Lien

KORTKRITIKK

Diverse arrangementer
v/ Sverre Indris Jøner
TANGO 4 STRINGS
Atle Sponberg, fiolin
Ann-Helen Moen, sopran
Orkester Innlandet
Lawo, 2021

Innlandstango for fire

I et berømt essay snakker den franske filosofen Roland Barthes om en musikk som er større å spille enn å høre på. Med Schumann som eksempel, skjønner vi at det ikke er nedsettende ment. For

egen del kommer tango-musikken i samme kategori, uten at jeg kan påberope meg nevneverdig erfaring fra konsertpodiet.

Det kan derimot fiolinisten Atle Sponberg, for ikke å snakke om den utrettelige tangoeksperten, arrangøren og komponisten Sverre Indris Jøner. Sammen med Orkester Innlandet (tidligere Gjøvik Sinfonietta) har de samlet et drøyt titalls arrangementer, og det er ingen tvil om lidenskapen. Platen rommer hele spekteret fra det intenst pågående, over det briljant imponerende til det melankolsk lengtende. Utover

Astor Piazzolla, er en rekke tangokomponister representert, og Indris Jøner har lykkes med å fordele virkemidlene, både innad i låtene og over platen som helhet.

I spissen for det hele står riktignok en genuin fiolinist, som uten unødige fakter, men likevel med et troverdig temperament, gir oss sjarmerende vendinger på løpende bånd. Atle Sponberg kjenner utvilsomt tangoens glød i kroppen. Og som med Barthes' eksempel: Like mye som selve musikken, er det den bokstavelig talt inkarnerte gleden ved spillet lytteren kan fryde seg over.

Emil Bernhardt

Miman
1000 BITAR
Motvind Records, 2021

To og femti plukk opp

Sommeren 2020 pakket tre herrer sekkene fulle av alle tenkelige instrumenter – modulær synth, kontrabass, trommer, gitar, fele, indisk harmonium, fløyter og klarinetter, før de tok av sted til maleriske omgivelser i Sognefjorden og spilte inn album. Tre dager senere var resultatet i boks. *Miman* består av Egil Kalman, Hans P. Kjørstad og Andreas Hoem Røysum. Siden 2016 har trioen loffet verden rundt for å holde

konserter der de krysspollinerer folkemusikk og frijazz i full improvisasjon. *1000 Bitar* er deres tredje studioalbum, der påfunnene fra det forrige, *Store mengder rymdgrus*, om mulig er mer finstilte.

Albumet er en sannhetsøken der delene plukkes møysommelig fra hverandre med mål om å avdekke om folkemusikken har en iboende betydning. Det kommer aller tydeligst frem i låten «Springar», der en tradisjonell danselått fra Gudbrandsdalen dissekeres av arytmsk og utålmodig perkusjon. Temaet for undersøkelsen er forbindelsen mellom folkemusikken, naturen og følelseslivet. Det behandles energisk i «Offeret», mer måteholdent i «Elefanten i rom-

met» og totalt vilt og uberegnelig i « $f_{k+1}/f_k \rightarrow (1+\sqrt{5})/2$ ».

Det oppstår spenning i utgivelsen når trioen veksler mellom å høres ut som en gjeng som aldri før har tatt i et instrument, og et drevent og samspilt ensemble. For i mislyd og dissens oppstår også eufoni, som i sorgmodige «Sawakuro» båret frem av vektig og uttrykksfull klarinett, eller med «Elvsong» som kunne ha satt lyd til fortellingen om Albert Åbergs voksenliv. I «Sunna» finner improvisatorene sin fullendte form, i en taktill og optimistisk avslutning. *1000 Bitar* er ikke alltid lettfordøyelig kost, men like fullt sunn for trivsel og allmennbefinnende.

Ida Messel

FROZEN LAND
MOVING PICTURES

17. → 23.
january

32. TROMSØ
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL

2022